

[Svend Auken]

gavn for de offentligt ansatte, og at den offentlige sektor trivedes i bedste velgående.

Jeg tror, at her har statsministeren et kommunikationsproblem, som det vist hedder på moderne dansk. Jeg ville godt møde nogle af dem fra den offentlige sektor, der arbejder derude til hverdag, hvad enten det er i de store produktionsvirksomheder eller det er i servicevirksomhederne, som ville give statsministeren ret i dette. De offentligt ansatte fik i forbindelse med den sidste overenskomstsituation den behandling fra statsministerens og hans regerings side, at de end ikke fik mulighed for at forhandle deres egne overenskomster. Selv om der ikke var udbrudt konflikt eller var udsigt til, at der skulle udbrude konflikt, så greb man ind i deres overenskomstforhandlinger og dikterede dem en bestemt løsning. I samme forbindelse gav man dem det løfte, at der så ikke ville ske mere i aftaleperioden, og at det var vældig godt for dem. Siden har de måttet opleve først julepakken, så påskepakken og siden arbejdsministerens pinsepakke. De offentligt ansatte føler i hvert fald ikke, at de under den nuværende regering har fået en ordentlig behandling.

Afstanden mellem ansatte i den private sektor og i den offentlige sektor øges og øges med alle de problemer, det giver med hensyn til rekruttering og udvikling i den offentlige sektor.

Og så til påstanden om, at den offentlige sektor klarer sig godt. Jeg har sagt det før, men jeg vil gerne gentage det: det er et forkasteligt valg af værdier i et samfund, der kommer til udtryk, når vi foretrækker at bruge vore begrænsede ressourcer til hvert år at sætte bilparken drastisk i vejret, samtidig med at vi ikke mener at have råd til at give mennesker en operation for grå stær eller indoperering af en kunstig hofte, eller hvad det kan være, uden at de skal vente den ene måned efter den anden og efterhånden måske kun har det håb, at de borgerlige kræfter i dette land kan komme igennem med en privatisering på sygehusområdet.

Jeg ved godt, at statsministeren føler, at det sidste angreb måske ikke er helt rimeligt, men glem ikke, at det var statsministerens første embedshandling som statsminister at igangsætte i statsministeriets regie et udvalgsarbejde om privatisering af den offentlige sektor.

Jeg ved godt, at man siden den tid på grund af forskrækkelse over befolkningens reaktion er vejet tilbage for det, men alligevel!

Og så med hensyn til økonomien. Lad os bare tage Børsen – og det er jo ikke et professionelt, venstreorienteret, opvigleroppositionsstidsskrift. Lad mig bare tage forsiden i dag i Børsen. Der står »Bankøkonomers dystre meldinger«. Så står der: »Rentestigning og vaklende tillid til økonomien«. »Trods gunstige internationale konjunkturfurhold«, skriver Børsen, »lykkes det ikke at rette op på den danske betalingsbalance. De mørke udsigter for dansk eksport bekymrer bankøkonomerne, og i Handelsbankens konjunkturrapport fastslås det, at nye drastiske indgreb i stil med påskepakken vil ødelægge såvel den hjemlige som internationale tillid til dansk økonomi.«

Og i dag på børsen har renten taget et enormt spring opad i kraft af kursfald på både obligationer og aktier.

Jeg bebrejder ikke regeringen alle de økonomiske problemer, vi har i vort samfund, naturligvis ikke. Jeg bebrejder regeringen den falske optimisme, som statsministeren i alle sine taler og i hele sin optræden legemliggør, for den falske optimisme blokerer for en reel diskussion af problemerne, en reel diskussion om, hvad der er årsag til problemerne, en reel diskussion om, hvad der kan gøres ved problemerne.

Statsministeren er både i sit lange første indlæg og i sit lange andet indlæg vejet uden om alle de fundamentale menneskelige og økonomiske problemer, der optager befolkningen herhjemme.

Jeg tror ikke kun, det er en opfattelse, vi har. Jeg tror, det er en opfattelse, mennesker over det ganske land har. De føler sig svigtet, de føler sig ladt i stikken af regeringen. De føler, at regeringen på grund af ønsket om at opretholde denne kunstige optimisme og i forsøget på at dække over en alvorlig indre uenighed om mål og midler i politikken simpelt hen ikke har hverken vilje eller evne til at tage fat på vort samfunds problemer.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg synes nok, det er værd at sige ved denne lejlighed, hvor statsministeren har væ-